

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204934
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123204934.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., Dvořákovo nábřežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábřežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47232471, o primerané finančné zadostučinenie 2.424,74 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 400,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 19.05.2023 domáhala voči žalovanému zaplata prmeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.424,74 eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29Csp/9/2019 o vydanie bezdôvodného obohata bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 23.11.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.12.2021, sp.zn. 5CoCsp/17/2021, ktoré nadobudli právoplatnosť 19.01.2022, bola úspešná v uplatňovanom nároku.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odsek 16. odôvodnenia: „Žalobkyňa ako fyzická osoba - spotrebiteľ uzatvorila so žalovaným dňa 4.8.2011 zmluvu o úvere konsolidácia č. 9975576788, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 6 450 Eur s uvedením výšky mesačnej splátky 178,07 Eur, výšky úrokovej sadzby 19 %, poistenia schopnosti splácať úver - základný súbor poistenia, dátumu splatnosti prvej splátky 25.9.2011, dátumu každej ďalšej splátky vždy k 25. dňu mesiaca, dátumu konečnej splatnosti úveru 20.8.2016, počtu splátok 60, RPMN 20,98 %, priemernej hodnoty RPMN 20,56 % a celkovej výšky nákladov 3 701,31 Eur.“

- odsek 17. odôvodnenia: „Žalobkyňa žalovanému titulom splátok úveru poukázala úhrady v celkovej výške 11 770,74 Eur.“

- odsek 26. odôvodnenia: „Rozsudkom zo dňa 15.05.2019 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohata vo výške 2.896 s 5 % úrokom z omeškania ročne od 30.01.2019 do zaplata; výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu o vydanie bezdôvodného obohata zamietol, výrokom III. vo vzťahu k výroku I. a II. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8 %, výrokom IV. určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere č. 9975576788 zo dňa 04.08.2011 v bode 6. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a výrokom V. vo vzťahu k výroku IV. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

- odsek 28. odôvodnenia: „Podľa názoru súdu I. inštancie však v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentoval údaj o všetkých predpokladoch použitých pre výpočet RPMN a preto sa predmetný spotrebiteľský úver v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov a teda žalobkyni vznikla iba povinnosť vrátiť žalovanému istinu poskytnutého úveru.“
- odsek 29. odôvodnenia: „Z predložených listín nesporne vyplynulo, že žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy poskytol žalobkyni úverové prostriedky v celkovej výške 6.450 EUR a žalobkyňa realizovala v jeho prospech úhrady vo výške 11.770,74 EUR, teda má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.320,74 EUR.“
- odsek 30. odôvodnenia: „S poukazom na vznesenú námietku premlčania súd I. inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v subjektívnej premlčacej dobe, avšak v danom prípade je vylúčená aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/238/2017, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 25Co/84/2018.“
- odsek 31. odôvodnenia: „Na základe uvedeného, preto vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške úhrad žalobkyne realizovaných v prospech žalovaného nad istinu poskytnutého úveru v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, teda od 14.01.2016 a zároveň v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe od 01.03.2016 v celkovej výške 2.896 EUR.“
- odsek 33. odôvodnenia: „Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 18.06.2020 pod sp. zn. 5Co/90/2019 potvrdil rozsudok okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, výroku III. a V. o priznaní žalobkyni voči žalovanému nároku na náhradu trov konania v rozsahu 8 % vo vzťahu k výrokom I. a II. a 100 % vo vzťahu k výroku IV; v uvedenej časti rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie.“
- odsek 34. odôvodnenia: „Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nestotožnil s názorom súdu I. inštancie o vylúčení desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Uviedol, že zo žiadnych slov uznesenia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1Cdo/238/2017 priamo ani nepriamo nevyplýva záver o vylúčení desaťročnej objektívnej premlčacej doby.“
- odsek 40. odôvodnenia: „V prejednávanej veci odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobcu. Z napadnutého rozsudku možno vyvodíť, že uvedený nepriamy úmysel je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré mali spočívať v profesionálnosti a odbornosti. Dovolací súd však vzhľadom na vyššie uvedené závery konštatoval, že tento záver odvolacieho súdu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení, ktorému zodpovedá desaťročná objektívna premlčacia doba správny nie je.“
- odsek 41. odôvodnenia: „Keďže v predmetnej veci je súd I. inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný názorom odvolacieho súdu o aplikácii desaťročnej objektívnej doby v predmete uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, potom vzhľadom na dátum uzatvorenej zmluvy o úvere 04.08.2011 a dátum podanej žaloby 14.01.2019 musel dospieť k záveru, že žalobkyňa si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej doby.“
- odsek 42. odôvodnenia: „Keďže v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentoval údaj o všetkých predpokladoch použitých na výpočet RPMN, potom sa predmetný spotrebiteľský úver v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov a teda žalobkyni vznikla iba povinnosť vrátiť istinu poskytnutého úveru.“
- odsek 43. odôvodnenia: „Z predložených listín nesporne vyplynulo, že žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy poskytol žalobkyni úverové prostriedky v celkovej výške 6.450 EUR a žalobkyňa realizovala v jeho prospech úhrady vo výške 11.770,74 EUR teda má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.320,74 EUR.“
- odsek 44. odôvodnenia: „Keďže súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 15.05.2019 priznal žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.896 EUR s prislúchajúcim úrokom z omeškania od 30.01.2019 do zaplatenia, potom pri aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej doby vyhovel žalobe aj v zostávajúcej časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.424,74 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne určeným v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. od 30.01.2019 do zaplatenia.“

Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie (ďalej aj len „PFZ“) za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. Na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku Slovenskej republiky (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len

na dovršenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadost'učinenie len v peňažnej forme. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., primerané finančné zadost'učinenie požaduje vo výške 2.424,74 eur, pričom nárok tak ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o túto sumu.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

2.1 Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že finančné zadost'učinenie nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nemožno vykladať tak, že právo na primerané finančné zadost'učinenie má každý spotrebiteľ, ktorý vytkne a to úspešne, napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutím finančného zadost'učinenia má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnymi predpismi dodávateľom vznikla. Na to aby sa mohla žalobkyňa domáhať priznania primeraného finančného zadost'učinenia je potrebné, aby mala v prvom rade právoplatný rozsudok, v tomto prípade o určení neprijateľných zmluvných podmienok. Bez existencie takéhoto právoplatného rozhodnutia nie sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Žalovanému nebolo jasné z čoho vychádzala žalobkyňa pri určení výšky finančného zadost'učinenia. Žalobkyňa výšku PFZ žiadnym spôsobom neodôvodnila a ani v tomto smere nepredložila a nenavrhol žiaden dôkaz. Nárok na primerané finančné zadost'učinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Je predsa zrejmé, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a následná povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie muselo predchádzať porušenie noriem spotrebiteľského práva žalovaným. Zákon o spotrebiteľských úveroch je vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa osobitným predpisom, pričom je jedným z najtypickejších príkladov, ktoré ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ako osobitný predpis predpokladá. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Následné uplatnenie primeraného finančného zadost'učinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadost'učinenia za adekvátnu. Finančné zadost'učinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu, pričom prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Poukázala na to, že ujma, ktorá jej konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby majetkový charakter. Zároveň uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, ale aj znížený rodinný rozpočet.

4. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov a rozsudok Krajského súdu v Prešove), ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4.1 Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 23.11.2020, č.k. 29Csp/9/2019-181, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.12.2021, č.k. 5CoCsp/17/2021-314, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 2.424,74 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.01.2019 do zaplataenia, titulom bezdôvodného obohatenia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa

5. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

6. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

7. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

8. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

10. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.09.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

11. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 29Csp/9/2019, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Súd má teda za to, že pokiaľ bola žalobkyňa úspešná v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práv ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

12. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však PFZ nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu. Súd pri svojom rozhodovaní vzal zreteľ na to, že na strane žalobkyne vznikla ujma v podobe zmenšenia jej majetku, keďže úver preplatila.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 400,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudky vydané v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 29Csp/9/2019, a sú ním aj odôvodnenia týchto rozsudkov) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek

nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Výška priznaného PFZ predstavuje iba cca 16,5 % sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP), pričom základom pre výpočet trov právneho zastúpenia bude suma priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať písomne odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).